

Intermezzo (переказ)

Михайло Коцюбинський

Присвячую Кононівським полям.

Дійові особи:

- *Моя утома;*
- *Ниви у червні;*
- *Сонце;*
- *Три білих вівчарки;*
- *Зозуля;*
- *Жайворонки;*
- *Залізна рука города;*
- *Людське горе.*

Залишилося тільки спакуватися. Це було одним з тих "треба", які так утомили ліричного героя і не давали йому спати. Як же його втомлюють ці незліченні "треба". Він заздрить планетам, які мають свої орбіти, де ніщо не стає їм на дорозі, бо сам герой скрізь зустрічає людей. Його втомлює метушня, галас, шум, він хоче хоч трохи побути на самоті, хоче спокою. Герой з огидою слухає "ревучі потоки людського життя".

Його не пускає "залізна рука города", вона міцно тримає його. Поїзд летить, везучи героя до омріяного спокою. Залізна рука відпустила його непомітно. Закувала зозуля. Герой почув тишу, таку, що було чути калатання серця.

Герой закривається у кімнаті. Навкруги ні душі. Однак йому здається, що зараз щось порушить його спокій, злякає тишу. Навіть меблі заважають йому. Він не вірить в безлюддя, не може бути впевненим, що зараз хтось не відкриє двері, несучи шум і біль. Люди своїм приходом приносять йому страждання, залишають сліди на душі. Герой втомився.

За вікном кує зозуля. Як всього багато: неба, сонця, зелені. Герой відчуває себе щасливим. Надворі гавкають три великі білі вівчарки. Гордовита Пава, її спокійний і поважний син Трепов і радісний Оверко. Герой відпускає Оверка з ланцюга, і той радісно мчить наосліп. Воля – головне.

Дні ліричного героя проходять серед степу, серед долини, налітої колоссям. Він має свій окремий світ, недоступний для інших. "На небі сонце – серед нив я. Більше нікого". Вітер хилить колоски до землі, ниви здаються безкраїм морем. Герой слухає шелест трав, спів птахів, він щасливий. Спокій нарешті наповнює його душу.

Додому він повертається пізно. І ще довго відчуває запах полів. Тепер, коли нарешті досягнув бажаного спокою і самотності, він може спати спокійно.

Трепов! Оверко! Пава! Герой кличе вівчарок і вони мчаться до нього, мов трое білих

ведмедів. Оверко підстрибує, Трепов і Пава ступають гордо і поважно. Ліричний герой бере їх з собою в поле. Він звертається до сонця, дякуючи йому за життя. Далі блукає полем, де його не може дістати "залізна рука города". Широко, гарно, спокійно.

Тут він близький до землі, бо тут вона не "одягнена в камінь і залізо". Тут є все, що йому потрібне: свіжа вода з криниці, ще тепле молоко, чорний пахучий хліб. Тут герой відчуває себе справді багатим. Вся земля належить йому. Вся. Велика, розкішна, благодатна.

Так протікали дні його *intermezzo* серед спокою, тиші і безлюддя. Зелені ниви і зозулине "ку-ку" змили його утому.

І він зустрів таки людину на ниві. Звичайного чоловіка. Герой не втікав, ні, він почав розмову. Те, про що говорила людина, наганяло жах на ліричного героя. Але він таки не тікав від людського горя.

"П'ятеро діток голодних..."

"Найближча людина готова продати..."

"Між людьми, як між вовками..."

І герой спокійно дає себе забрати "залізній руці города". Прощайте ниви.

"Прощайте. Я йду між люди. Душа готова, струни тугі, налажені, вона вже грає..."